

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce:

V. P.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. 041106/2018/KUSK-OSA/HLA, sp. zn. 041106/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. 041106/2018/KUSK-OSA/HLA, sp. zn. 041106/2018/KUSK/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2018, č. j. 0006305/DZD/2018/LKr, sp. zn. 0061516/DZD/2017/LKr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 12. 8. 2017 minimálně v době od 13:20 do 13:25 hodin na pozemní komunikaci ul. P. v P. při užití motorového

vozidla B. RZ X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič, jehož totožnost nebyla zjištěna, nerespektoval dopravní značku B28 „zákaz zastavení“ a zastavil a stál za touto dopravní značkou. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu rozsáhlosti žaloby soud uvádí argumentaci žalobce až dále v rámci vypořádání žalobních bodů.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také se podrobně vyjádřil k jednotlivým námitkám; obsah vyjádření žalovaného soud rovněž uvede až níže.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie P. oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 30. 8. 2017, ke kterému došlo dne 12. 8. 2017 v 13:20 hodin v ulici P. v P., kterého se dopustil neznámý řidič vozidlem B. RZ X, jehož provozovatelem je žalobce, a to tak, že v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nerespektoval dopravní značku B-28, když stál v místě působnosti této značky. Součástí oznámení byla i lustrace vozidla, fotografie přestupkového jednání a výzva nepřítomnému řidiči.
5. Dne 19. 9. 2017 byla žalobci doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou žalobce nijak reagoval. Dne 6. 10. 2017 bylo vydáno usnesení o odložení věci v dotčeném řízení. Dne 7. 11. 2017 byl žalobci doručen příkaz, proti němuž podal žalobce dne 13. 11. 2017 prostřednictvím svého zmocněnce odpor, který na základě výzvy doplnil dne 8. 12. 2017.
6. Dne 24. 1. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla B. RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 12. 8. 2017 v době minimálně od 13:20 do 13:25 hodin na pozemní komunikaci P. v P. při užití výše uvedeného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič, jehož totožnost není známa, nerespektoval svislou dopravní značku B28 „zákaz zastavení“. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 26. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce blanketní odvolání, které ani na základě výzvy ze dne 12. 2. 2018 žalobce nedoplnil.
8. Dne 18. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby s upřednostněním důvodného žalobního bodu takto:

Nesprávná forma zavinění

12. V tomto žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost výroku, neboť správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti, ačkoli je odpovědnost provozovatele vozidla založena na objektivní odpovědnosti. Žalobce má za to, že se dopustil nezaviněného přestupku, a proto je konstatování zavinění, byť ve formě nedbalosti, konstatováním závažnějšího přestupku, a proto je výrok rozhodnutí nezákonný.
13. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „[o]bviněný je vinen, že se z nedbalosti dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (...)“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak správní orgán I. stupně již nikterak formu zavinění neodůvodnil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k formě zavinění žalobce nevyjádřil.
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019–36, jenž byl vydán v obdobné věci, k nesprávné formě zavinění ve výroku rozhodnutí uvedl, že „[p]rávě uvedené (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – pozn. soudu) *nebrání správnímu orgánu, aby zavinění (ať již nedbalostní, nebo dokonce úmyslné) v nějakém případě shledal a vyvodil z něj pro věc další důsledky (např. pro konkrétní výměru pokuty). Pak by se ale správní orgán musel otázkou zavinění poctivě zabývat, zejména by musel v odůvodnění vysvětlit, proč k zavinění v daném případě došlo. Nic takového však ze spisu ani z odůvodnění obou správních rozhodnutí neplyne, k otázce zavinění se ani jeden správní orgán nevyslovil. (...) NSS má za to, že je-li forma zavinění vyslovena přímo ve výroku, mohlo by to mít na stěžovatele např. takový dopad, že by při dalším rozhodování o správním deliktu či přestupku správní orgán zcela legitimně přihlédl k tomu, že předchozí správní delikt spáchal stěžovatel ,zaviněně, z nedbalosti. (...)*“
15. Jelikož se správní orgány ani v nyní projednávané věci v odůvodnění svých rozhodnutí blíže nezabývaly otázkou zavinění, nelze dospět k jinému závěru, než že se správní orgány dopustily takového pochybení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí a byl tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. A totožně jako konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaném rozsudku, i zdejší soud uvádí, že ačkoli na tuto vadu rozhodnutí žalobce v průběhu správního řízení vůbec neupozornil a poprvé ji vznesl až v žalobě, bylo povinností žalovaného tuto vadu odstranit změnou prvostupňového rozhodnutí.

Omezení na způsobu platby určené částky

16. Žalobce nesouhlasil s omezením způsobu úhrady určených částek převodem na účet nebo složenkou. Žalobce citoval § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a dále uvedl, že pokud by byly žalobci umožněny všechny možnosti platby, došlo by ke zvýšení šance na včasnou úhradu. Výzvu

tak považuje za nezákonnou, neboť byla omezena práva žalobce na konkrétní způsoby platby.

17. V prvostupňovém rozhodnutí bylo žalobci uloženo zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč „splatnou do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu na účet města P. vedený u bankovního ústavu Komerční banky a. s. sídlo pobočky P., číslo X, kód banky X, variabilní symbol X, spec. symbol X“ a náklady řízení ve výši 1 000 Kč na tentýž účet a pod tímž variabilním symbolem.
18. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter, a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu. Zůstává tak zachována aplikovatelnost § 163 odst. 3 daňového řádu, který stanovuje způsoby placení daně. Správní orgán I. stupně nikterak žalobce na způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení neomezil, naopak splnil svoji povinnost uvést informace nezbytné k zaplacení pokuty a nákladů řízení.
19. Žalobce sice namítal různé domnělé obtíže, které mu bránily v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, avšak k ani jednomu tvrzení nepředložil důkaz, kterým by toto tvrzení prokázal. Nad to platí, že možnosti, jak uhradit pokutu a náhradu nákladů řízení, jsou variabilní a v zásadě pokrývají nejrozumnější možnosti povinných osob, tj. umožňují povinným osobám provést bezhotovostní platbu, případně umožňují, aby byla platba provedena přímo na pokladně v dotčeném úřadě, anebo aby povinný subjekt provedl platbu prostřednictvím poštovní poukázky. Nutno podotknout, že jsou umožněny veškeré běžně využívané způsoby placení, jaké veřejnost používá. Je na žalobci, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb, byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů řízení nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012–351). Žalobní bod tak není důvodný.

Absence nařízení obce

20. V dalším žalobním bodě žalobce tvrdil, že se v jeho případě nejednalo o platný zákaz zastavení, neboť dopravní značky musí být umístěny pouze na základě opatření obecné povahy, které však k dopravní značce B 28 v P. ulici v P. nebylo vydáno. Z uvedeného důvodu žalobce dovozoval, že byl oprávněn v daném místě zastavit.
21. V souvislosti s možností přezkoumat zákonnost umístění konkrétní dopravní značky se zdejší soud ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 78 A 20/2015–26, ve kterém krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009–83, konstatoval, že „[s]oud se s výše uvedeným názorem NSS ztotožnil. Dopravní značky, jakožto opatření obecné povahy, tedy konkrétně-abstraktní správní akty, které stojí na pomezí mezi právním předpisem a individuálním rozhodnutím, je obecně třeba považovat za zákonné až do doby, než dojde k prohlášení jejich nezákonnosti. Toto prohlášení je však možné učinit toliko zákonným způsobem, včetně správní žaloby na zrušení opatření obecné povahy ve

smyslu § 101a a násl. SŘS, jenž stanoví, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Proto a contrario platí, že správní orgán v řízení o přestupku k této úvaze zmocněn není, stejně tak nemůže uvedenou zákonnost přezkoumávat v rámci přezkumného řízení proti rozhodnutí o přestupku ani soud. Za situace, kdy proto bylo na předmětnou zákazovou značku nutno pohlížet jako na zákonnou, nebyl žalobce oprávněn si o její platnosti činit vlastní úsudky a rozhodnout se o jejím nerespektování. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že značka byla – jak ostatně nerozporoval ani žalovaný – provedena nestandardním způsobem, jenž výslovně neodpovídal požadavkům stanoveným příslušnými technickými normami. Podstatné pro danou věc je toliko okolnost, zda na straně žalobce mohla existovat důvodná pochybnost, že se o značku vůbec nejedná.“

22. V nyní projednávané věci žalobce nenamítal, že by měl za to, že se vůbec nejedná o dopravní značku, žalobce toliko namítal možná formální pochybení spojená s umístováním dopravní značky, která ale zdejší soud není v řízení o žalobě proti rozhodnutí oprávněn blíže přezkoumávat. Žalobní bod tak bez dalšího není důvodný.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

23. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku (v případě výroku o nákladech řízení). Podle žalobce tak výrok o sankci neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, nadto považoval odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za irrelevantní, neboť se vztahuje k formě zavinění přestupku.
24. Podle § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky se „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty.“
25. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny nikoli udělení sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve druhé právní větě vyslovil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodněním. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.
26. Zdejší soud pak opakovaně konstatoval, že na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, přičemž tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud

v rozsudku ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019–41, kde uvedl, že „*judikatura správních soudů se v převážné většině případů vypořádává především s kvalitou formulace výroků správních rozhodnutí, pokud jde o náležitou definici skutku (s ohledem na nezaměnitelnost a jednoznačnou identifikaci skutku tak, aby nedošlo k porušení zásady ne bis in idem). Na výrok o sankci však není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty – je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná.*“

27. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně při uložení sankce ve výši 1 500 Kč odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který obsahuje výlukou zavinění pro konstatování odpovědnosti za přestupek. Nicméně v odůvodnění uvedl, „*[p]ři určení výše pokuty v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, podle kterého pokuta nepřevyší 10 000 Kč, správní orgán použil rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V uvedeném případě jde o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu stanoví za daný přestupek uložení pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán uložil pokutu na spodní hranici možného rozpětí, a to 1.500 Kč, a takto uložený správní trest považuje správní orgán za odůvodněný a přiměřený.*“ Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebylo správně odkázáno na ustanovení, podle kterých byla sankce žalobci uložena, avšak v odůvodnění rozhodnutí tato ustanovení již specifikována byla, tudíž i přes výše uvedené pochybení nedošlo k nezákonnému vydání rozhodnutí, neboť z odůvodnění rozhodnutí je jasné určité, podle jakých ustanovení zákona byla pokuta uložena. Nadto je třeba zohlednit i to, že výrok o vině obsahoval dostatečně individualizovaný popis skutku, a nemohlo tak dojít k porušení zásady *ne bis in idem*.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

28. Žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015–29, ve kterém soud rozhodoval o obdobně formulovaném výroku správního rozhodnutí a konstatoval, že nebylo postaveno najisto, zda nemohlo v daném případě dojít k záměně skutku s jiným skutkem.
29. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „*Obviněný je vinen, že se z nedbalosti dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 12.8.2017 v době minimálně od 13:20 do 13:25 hodin na pozemní komunikaci ul. P. v obci P. (p.), jako provozovatel vozidla tov. zn. B. rz. X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy řidič, jehož totožnost není známa, při řízení automobilu tov. zn. B. rz. X provozovatele, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona (č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů) tím, že nerespektoval svíslou dopravní značku B28 „Zákaz zastavení“ a zastavil a stál za touto dopravní značkou. Přestupek byl zjištěn strážníkem Městské policie P., který na vozidlo umístil výzvu pro*

nepřítomného pachatele. K projednání přestupku se během určených 8 dnů na služebnu Městské policie P. nikdo nedostavil, proto byla věc s odkazem na ustanovení § 10 odst. 2 z. 553/1991 Sb., o Obecní policii, oznámena správnímu orgánu včetně fotodokumentace. Tímto jednáním řidič, jehož totožnost není známa, porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Provozovatel vozidla tov. zn. B. rz. X, fyzická osoba, pan V. P., nar. X bytem K., N., porušil ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v pozdějším znění.“

30. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace“.
31. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, tak mimo jiné konstatoval: „Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.“ Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: „Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
32. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 správního řádu, a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.
33. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikací je třeba rozumět zákonné označení přestupku (za jehož spáchání je určitá osoba uznána vinnou). Uvedení právní kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení. Z výše citovaného výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné, za jaký přestupek žalobce odpovídal, tj. za přestupek provozovatele vozidla, kterého se dopustil tím, že nezajistil, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Výrok obsahuje i specifikaci nedovoleného jednání neznámého řidiče, za které byl žalobce objektivně odpovědný. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje právní kvalifikaci přestupku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným.

34. Smyslem co možná nej přesnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012–32).
35. Lze přisvědčit žalobci, když namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno. V posuzované věci však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku není v posuzované věci pochyb o porušené povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

36. Nesouhlasem žalobce se zveřejněním osobních údajů Nejvyšším správním soudem se zdejší soud blíže nezabýval, neboť již v žalobě žalobce uvedl, že nejde o žalobní námitku.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně pochybil, když do výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl nedbalostní formu zavinění žalobce za spáchání přestupku, aniž by konstatovanou formu zavinění jakkoli v rozhodnutí odůvodnil a žalovaný tento nedostatek nenapravil, bylo napadené rozhodnutí zatížené takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí a byly tak naplněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný a úkony, které činil v souvislosti s tímto řízením, nepřesáhly jeho běžnou úřední činnost. V případě žalobce shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
39. Jak je patrné již z průběhu správního řízení, žalobce (resp. jeho zmocněnec O. V. s. r. o., za jehož výběr je však žalobce zodpovědný) nejprve prodlužoval řízení tím, že k odporu proti příkazu připojil nepodepsanou plnou moc, kterýžto nedostatek odstranil až na výzvu správního orgánu, následně byl ve správním řízení prakticky pasivní, na výzvu k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí se ke správnímu orgánu nedostavil, svého práva nevyužil ani nijak nereagoval, odvolání podal pouze blanketní, načež se v řízení před soudem snažil svou procesní pasivitu v řízení před správními orgány vykompenzovat podáním detailní a obsáhlé žaloby. Takový postup podle názoru soudu vykazuje znaky sofistikované procesní strategie, jejímž účelem má být dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt, resp. přestupek v důsledku následného uplynutí

prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. O tom, že tyto nebo podobné postupy jsou používány k uvedenému cíli, svědčí obsáhlá a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 10 As 113/2018–39.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 28. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně